

българинъ монахъ и единъ грѣкъ мирѣанинъ по сѣднимъ оученикомъ (Споменик LI, 127).

1725 г.

№ 70.

Солунъ.

Рускиятъ пжтешественикъ В. Г. Барски пжтувалъ прѣзъ първата половина на XVIII в. по светитѣ мѣста и посѣтилъ Св.-гора и Солунъ. Прѣзъ 1725 г. се спрѣлъ въ Солунъ. Между другото население на града той поменава и за българи, каквито никога не е прѣставало да има тамъ, околнитѣ села бидейки български. Барски казва: „Пребихъ въ Солунъ точию день и не могахъ ничтоже разсмотрѣти. Пристанище мое тамъ бистъ благополучно, понеже обрѣтохъ отъ своя страна знаемыхъ людей, къ тому же и Болгаровъ, и ти мя угощаху и наставиша въ путь“ (Василій Григоровичъ-Барскій, Странствованія по святымъ мѣстамъ Востока съ 1723 по 1747 г. Изданіе Правосл. Палестинскимъ Обществомъ. Спб. 1885—1887. Часть I, стр. 218).

1734—1735 г.

№ 71.

Охридъ.

Прѣзъ 1734 г. бѣлградската митрополитска власть събирала подробни свѣдѣнія за духовнитѣ лица на своята епархия. Въ с. Търгъ (Неготинско) свещенствувалъ българинъ Янко, прѣселенецъ отъ Охридъ: Іерей Мнѣко, родил се ѣ Охридъ ка Българскон земи, синъ Стояна Българина, капитана ѣ Краини ѣ мѣстѣ Исики (Споменик Српске краљевске академије XLII, 104). Прѣзъ слѣдната 1735 г. за сжщия е отбѣлѣзано: Іерей Мнѣко Българинъ родомъ, родил се ѣ Охридъ (Пакъ тамъ, стр. 118).

1734 г.

№ 72.

Баняни (Скопско).

Въ с. Кленъ (Бѣлградска епархия) прѣзъ 1734 г. свещенствувалъ прѣселенецъ Петъръ, родомъ отъ с. Баняни при Скопје (скопска Църна-гора). Попъ Петъръ, ако и да се училъ въ Пекската сръбска патриаршия, сѣ не можалъ да се отвикне отъ своята българска рѣчь, както узнаваме отъ до-